

MARIAN JÓZEF GŁADYSZ (1890-1968)

Urodził się 11 sierpnia 1890 roku w Krobi. Ojciec Paweł (ziemianin), matka Agnieszka z domu Dziedzińska. Ukończył gimnazjum w Gnieźnie w 1909 roku, po czym pierwotnie studiował prawo na uniwersytecie w Berlinie, potem prawo i rolnictwo w Monachium i Lipsku. W 1914 roku uzyskał doktorat z ekonomii. W latach 1914-1918 służył w armii niemieckiej, między innymi w 227. pułku piechoty. Od listopada 1918 roku był pierwszym starostą powiatu łukowskiego. Uczestniczył w powstaniu wielkopolskim od 27 grudnia 1918 roku do 18 lutego 1919 roku m.in. przy rozbrajaniu Niemców w Gnieźnie, a następnie w walkach pod Szubinem, Margoninem i Szamocinem. Mianowany został przez Naczelna Radę Ludową starostą obornickim, potem czamkowskim.

Od 1921 roku pracował jako dzierżawca majątku państwowego Młynkowo. Żonaty w 1924 roku z Ludwiką z domu Kossobudzką, dzieci: Barbara, Aleksandra i Andrzej. Od 1929 roku prowadził własny majątek Brzoza koło Krotoszyna. Był członkiem Rady Głównej oraz wiceprezesem i prezesem oddziału powiatowego Wielkopolskiego Towarzystwa Kółek Rolniczych, przewodniczącym Powiatowego Urzędu Rozjemczego oraz członkiem Rady Gminnej, Sejmiku i Wydziału Powiatowego w Krotoszynie, od 1928 roku wiceprezesem Rady Powiatowej BBWR. Był posłem na Sejm IV kadencji 1935-1938, mandat uzyskał w okręgu wyborczym nr 97 (Ostrów Wielkopolski), członek Parlamentarnej Grupy Wielkopolskiej (II zastępca przewodniczącego). Pracował w komisjach: administracyjno-samorządowej i prawniczej. W marcu 1938 roku został wybrany do komisji specjalnej ds. zadłużenia rolnictwa. Od 1937 roku członek prezydium sektora wiejskiego Obozu Zjednoczenia Narodowego.

W grudniu 1939 roku został wysiedlony do Generalnego Gubernatorstwa. Od marca 1940 roku do czerwca 1941 roku zarządzał majątkiem Wieniawa pod Radomiem, następnie administrował zespołem folwarków w okolicy Buska i Tarnobrzega. W lipcu 1944 roku ewakuował się z rodziną do Tamowa. Po wojnie, do 1950 roku, administrował majątkiem kościelnym w Gostyniu. W latach 1950-1953 pracował dorywczo, w okresie 1953-1954 represjonowany przez UB, pozostawał bez pracy, następnie otrzymał posadę głównego projektanta w Biurze Urządzeń i Melioracji Wodnych w Warszawie. W 1963 roku przeszedł na emeryturę.

Zmarł 15 stycznia 1968 roku w Poznaniu.

Odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1956). Uchwałą Rady Państwa nr 12.28-0.976 z 28 grudnia 1957 roku odznaczony Wielkopolskim Krzyżem Powstańczy.